

τῶν ἄνω βιαιώς· καὶ ἑξαπίνης ἐπιπίπτουσι κατὰ τῶν ἀμεριμνῶν καὶ μὴδὲν προαισθανομένων ζῶων. Ἴστανται δὲ ὡς οἱ ἰέρακες, ὄρθιοι εἰς τὸν ἀέρα, συχνάκις κινουῦντες τὰς ἀναπεπταμένας πτέρυγας τῶν καὶ εἰς βραχείας ἀποστάσεις μεταβάλλουσι διηνεκῶς τὰς ἐνέδρας τῶν. Θηρεύουσι δ' ἐκ περιτροπῆς μῦς, μικρὰ ἔρπετα καὶ ἀμφίβια, ἔντομα, τὸν δὲ χειμῶνα ἐπιτίθενται καὶ κατὰ πτηνῶν μικρῶν μέχρι τοῦ κοσσοφου, τὰ ὅποια δολίως ἀγρεύουσιν ἐν καιρῷ φύχους δριμέους καὶ χιόνος πυκνῆς.

Ἄλλ' ἐκτός τῶν ἀγρίων τούτων θηρευτῶν ἀνήκουσιν εἰς τὴν τάξιν ταύτην καὶ ἄλλα μικρότερα πτηνά, ἐξ ὧν τὸ μᾶλλον ἀξιοπερίεργον εἶνε τὸ λεγόμενον ἐννεακτόνος ἰέραξ (Lanius collurio), διώκων κατὰ προτίμησιν τοὺς κανθάρους καὶ ἄλλα ἔντομα, οὐχὶ σπανίως δ' ἐπιτιθέμενος καὶ κατὰ τῶν σαυρῶν, τὰς ὁποίας διατρύχῃ διὰ τοῦ ὄξους ράμφους του. Τοὺς μικροὺς κανθάρους καὶ τὰ ἔντομα δὲν συλλαμβάνει πρῶτον διὰ τοῦ ποδός, ἀλλὰ καταβροχθίζει αὐτὰ ἀμέσως. Συνηθέστατα δὲ ἐπιπίπτει κατὰ τῆς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους λείας, καθιπτάμενος ἐκ τῶν κλάδων τῶν θάμνων καὶ

τῶν δένδρων. Ὅταν ὁ οὐρανὸς ᾖνε αἰθριὸς καὶ ὁ ἥλιος ἐκπέμπει τὰς θερμὰς του ἀκτῖνας πρὸς τὴν γῆν θηρεύει καὶ τὰ ἱπτάμενα μικρὰ ἔντομα, τὰ ὅποια δύναται νὰ διακρίνη ἐξ ἀποστάσεως τεσσαράκοντα ἕως πεντήκοντα βημάτων. Σπανίως ἐπιτίθεται κατὰ τῶν μυῶν, προτιμᾷ δ' ἀντ' αὐτῶν τοὺς νεοσσοὺς μικρῶν πτηνῶν, τοὺς ὁποίους ἀρπάζει ἐκ τῶν νεοσσιῶν, ἢ τῶν ὁποίων ἰχνηλατεῖ τὴν ἐστίαν, ἀμα ὡς ἀρχίσσῃ νὰ ἱπτανται. Ὁδηγούμενος ὑπὸ τῆς ἀνεπτυγμένης ὀπτικῆς καὶ ἀκουστικῆς του δυνάμεως ἀνακαλύπτει τοὺς διὰ μεγάλων κραυγῶν ζητοῦντας τροφήν μικροὺς νεοσσοὺς καὶ ἀμα εὐρῆ αὐτούς, δυσκόλως δύναται νὰ τραπῆ εἰς φυγὴν ὑπὸ τῶν ἐξηγριωμένων γονέων τῶν ἀόπλων καὶ ἀδυνάτων πτηναρίων. Ἡ ἡμετέρα εἰκὼν παριστάνει τοιαύτην τινὰ σπηνήν, πλησίον τῆς φωλεᾶς ὑπολαΐδος. Ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ τῶν μικρῶν ἴστανται ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ καὶ διὰ τοῦ προτεταμένου αὐτῶν ράμφους προκαλοῦσιν αὐτὸν ν' ἀφίση τὸ τέκνον των, τὸ ὅποιον συνέλαβε διὰ τοῦ ποδός του καὶ ἀπειλεῖ νὰ τὸ καταπνίξῃ.

ΦΥΛΛΙΑΣ ΚΑΙ ΧΑΡΙΤΩ.

(ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΚ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ.)

(συνέχεια).

„Φαίνεται, ὅτι ἡ Βοιωτία“, εἶπεν ὁ Χαιρέας, „κατὰ τὴν ἀκμὴν τοῦ ἔθνους μας διέτρεφε μέγαν πληθυσμὸν ὡς ἐκ τῆς εὐφορίας τοῦ ἐδάφους τῆς. Ἀλλὰ σήμερον καὶ ἐδῶ κατήντησαν τὰ πράγματα καθὼς καὶ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος· εἰς μερικά μάλιστα μέρη εἰς διάστημα μιᾶς ἡμέρας ὁδρόμου μόλις συναντᾷ τις ἓνα καὶ μόνον ποιμένα.“

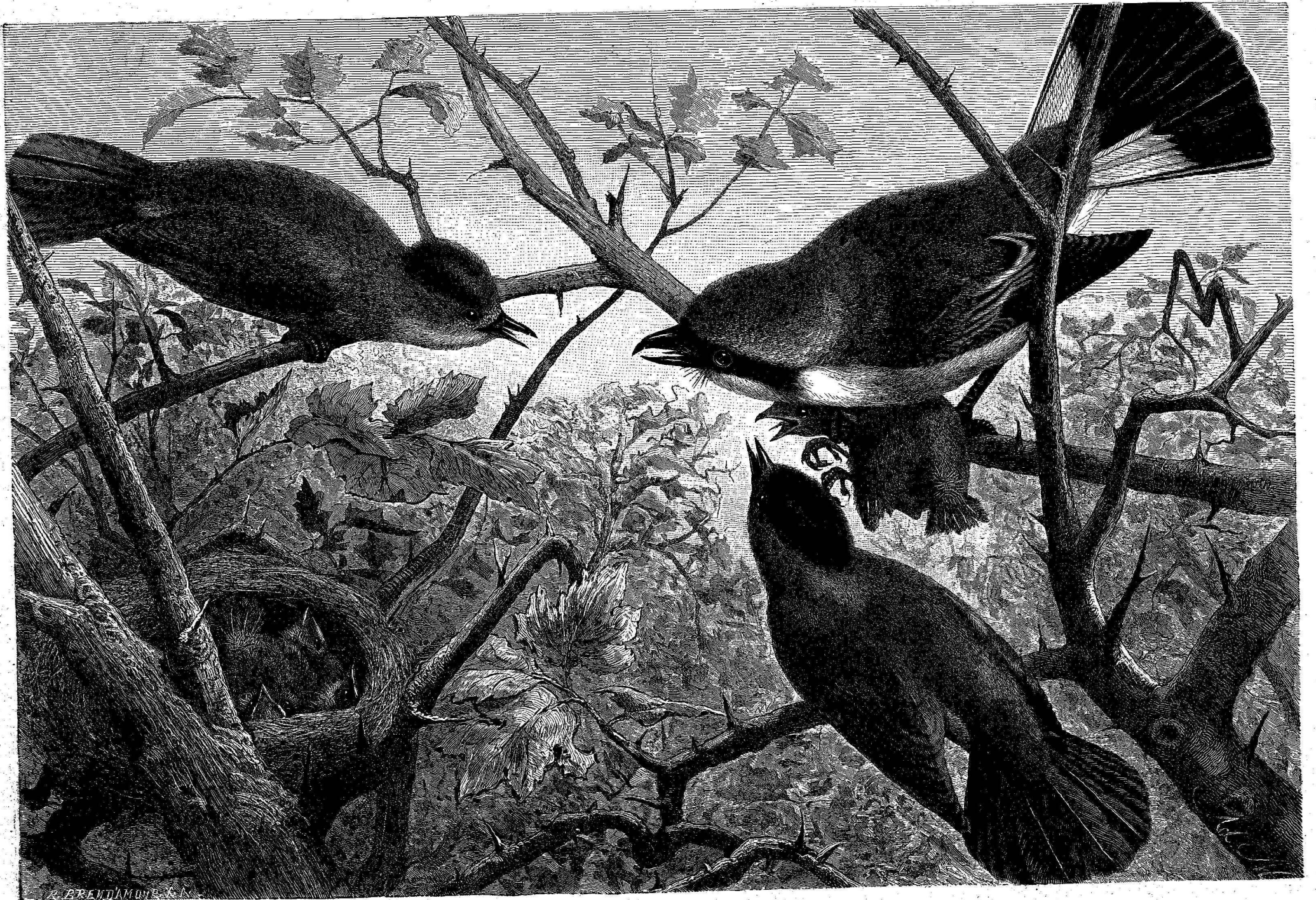
„Ἐχεις δίκαιον!“ εἶπε στεναζῶν ὁ Φιλοκλῆς, ἐνῶ προὔχωρσεν μετὰ τοῦ φίλου του καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ τινος βραχώδους προεξοχῆς, ἐπὶ τούτῳ ἐκεῖ λαξευθείσης, ὑπὸ τὴν σκιὰν γηραλέας καὶ ὄζώδους δρυός, ἣν τὸ σφοδρὸν ἐπὶ τοῦ ὕψους ἐκείνου ρεῦμα τοῦ ἀέρος ἐκώλυσε νὰ ἐπιδώσῃ εἰς αὐξήσιν.

„Τὰ βουνά μας ἔμειναν τὰ ἴδια, καὶ πολλὰ παραδόσεις καὶ ἀναμνήσεις αἰωροῦνται ἀκόμη ἐκεῖ ἐπάνω. Ἀλλὰ κάτω εἰς τὰς πεδιάδας ἠλλαξαν τὰ πράγματα μαζῆ με τοὺς ἀνθρώπους ὅλως διόλου. Ἴδε ἐκεῖ ἐπάνω τὴν χώραν τῶν Δωριέων, οἵτινες ἀφῆθησαν ἐκεῖ ἐν τῇ γωνίᾳ μετὰ τοῦ Παρνασσοῦ καὶ τῆς Οἴτης ὡς λείψανα τῆς πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων εἰς Πελοπόννησον μεταναστευσάσης φυλῆς των — αὐτοὶ ἄλλοτε ἀπεκαλεῦντο σιωπτικῶς „πειναλέοι“ ὑπὸ τῶν γειτόνων των —, ἐξ αὐτῶν τώρα ὀλιγίστους θὰ εὕρῃς ἐκεῖ, καὶ αὐτοὺς λιμώττοντας. Καὶ ἡ Φωκίς παρακάτω καὶ ἐδῶ ἀκόμη ἡ Βοιωτία μας κατὰ μέγα μέρος δὲν εἶνε εἰς καλλιτέραν κατάστασιν. Ἡ χώρα παρημελήθη, ἡ γεωργήσιμος γῆ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲν καλλιεργεῖται καὶ ὀλιγάνθρωποι εἶνε αἱ πόλεις καὶ αἱ κῶμαι. Ἡ Ἑλλάς τε ἐκεῖ πρὸς βορρᾶν, πέραν τοῦ ποταμοῦ καὶ πρὸ τοῦ στενοῦ, τὸ ὅποιον διὰ τῆς Κνημίδος ἀγεί πρὸς τὰς Θερμοπύλας, ἡ ἐπισημοτάτη ἀνεκαθὲν πόλις τῶν Φωκέων, ἔχει τῷ ὄντι ἀκόμη ὅλας σχεδὸν τὰς οὐκίας τῆς κατελιημμένας, διότι εἶνε ἐπίκαιρον στρατιωτικὸν σημεῖον καὶ χρησιμεύει εἰς τοὺς Ῥωμαίους ὡς φρούριον. Ἀλλ' αὐτὸς ἐδῶ ὁ πανάρχαιος Πανοπέυς, ἐντεῦθεν τοῦ ποταμοῦ κείμενος καὶ μόλις εἰκοσι σταδίους ἀπέχων τῆς πόλεώς μας εἶνε ἐντελῶς κατήρειπωμένος, στερεῖται δ' ἀγορᾶς καὶ ἄλλων δημοσίων κτιρίων. Οἱ ὀλιγίστοι ὑπολειφθέν-

τες κάτοικοι κατοικοῦσι εἰς πενιχρὰς καλύβας, παρὰ τὸν ρύακα ἐκτισμένας. Καὶ ὅμως οἱ καλοὶ Πανοπεῖς δὲν ἀπέβαλον ἔτι τὰς παλαιὰς περὶ τῆς ἰδίας πόλεως καὶ προνομίους παραδόσεις, καὶ ἐν τῇ ἐνδείᾳ των εἶνε ὑπερήφανοι ἔτι διὰ τὴν παλαιὰν εὐκλειαν καὶ μετὰ ἄλλων ἐπιδεικνύουσιν ἔτι εἰς τοὺς ξένους τὰ λείψανα τοῦ πηλοῦ, δι' οὗ ἐφύρθησαν οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι ὑπὸ τοῦ Προμηθέως.“

„Ἡ πόλις ἐκείνη ἀριστερᾷ τοῦ Πανοπέως“, ἠρώτησεν ὁ Χαιρέας, „εἰκοσι περίπου ἐντεῦθεν σταδίου, κατὰ τὴν εἰσοδὸν τῆς στενῆς ἐκείνης κοιλάδος, ἦτις, φέρει πρὸς τὸν Παρνασσὸν — φαίνονται μάλιστα κατὰ ἐξέχοντες πύργοι ἀκόμη — εἶνε ἄρα γε ἡ Δαυλις;“

„Μάλιστα, φίλε μου, αὐτὸ εἶνε ὀχυρώτατον τῶν Ῥωμαίων φρούριον. Ἡ πρὸς τοὺς Δελφοὺς ὁδὸς ἀγεί ἐντεῦθεν ὑπὲρ τὸν Πανοπέα καὶ τὴν Δαυλίδαν διὰ στενῆς τινος κοιλάδος πρὸς τὴν φρικώδη ἐκείνην Τρίσδον, παρὰ τὴν ὁποίαν ὁ Θιδίπους ἐφόνησε τὸν πατέρα του. Ἡ Δαυλις εἶνε πόλις καλῶς ἔτι οἰκουμένη· ἀλλ' ἰδὲ πρὸς ἀνατολὰς πέραν τοῦ Κηφισοῦ οὐχὶ μακρὰν τῆς λίμνης, ἐκεῖ προσερίδεται εἰς τὸ ὄρος Ἀκόντιον ὁ περίφημος Ὀρχομενὸς μέχρι τῆς πρὸς τὰ ἄνω μικρᾶς ἀκρόπόλεώς του. Ἡ κατήντησεν ἡ πολυχρυσὸς αὕτη τῶν Μινυῶν μητροπόλις, Σωρὸς ἐρειπίων καὶ λίθων! Μικρὸς καὶ ἐνδεὴς δῆμος ἀντιπροσωπεύει τοὺς κατοίκους τῆς, οἵτινες μόλις ἀποζῶσι πενιχρῶς ἐκ τῆς λινουργίας, ἢ διὰ τῆς κατασκευῆς θρυαλλίδων ἐκ τῶν, ἐν τῇ λίμνῃ φουμένων σχοίνων καὶ διὰ παντοίων τοιούτων πλεκτῶν λεπτουργημάτων. Ἐγὼ αὐτὸς τοὺς ὑπεβοήθησα ἐσχάτως πρὸς ἐπίτευξιν δαφίλεστέρως τινὸς ἀπολαβῆς. Γνωρίζεις βέβαια, ὅτι ἐν τῇ παρὰ τὸν Ὀρχομενὸν λίμνῃ φύεται ὁ κάλλιστος διὰ τοὺς αὐλοὺς κάλαμος. Ἡ κατασκευὴ τῶν αὐλῶν ἀπετελεῖ ἄλλοτε τὸν κυριώτερον βιομηχανικὸν κλάδον τῆς φιλεργίας τῶν Ὀρχομενίων, οἵτινες ὅμως παρήτησαν μετὰ τὸν καιρὸν τὸ προσοδοφόρον τοῦτο ἐπιτήδευμα ἐντελῶς. Ἴδρυσαν λοιπὸν ἐν ἐργαστάσιον αὐλῶν, μεταχειρίζομαι δ' ἐργάτας μόνον ἐλευ-

ΟΙ „ΣΤΡΑΓΓΑΛΙΣΤΑΙ“ ΜΕΤΑΕΥ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ.

θέρους Ὁρχομενίους, καὶ ὅτι κέρδος ἀποφέρει τὸ ἴδρυμα, τὸ χαρίζω εἰς τὸν δῆμον τῆς πόλεως. Κατὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο ἔαρ διέθεσα πάσας σχεδὸν τὰς εἰσπράξεις εἰς ἀνοικοδόμησιν τοῦ ἐτοιμορρόπου ναοῦ τῶν Χαρίτων καὶ οὕτω συνετέλεσα εἰς τὴν ἀνανέωσιν τῆς περιφήμου ἄλλοτε πανηγύρεως τῶν Χαριτησίων, εἰς ἣν προσήλθον ἐφέτος ἱκανοὶ καὶ ἐκ τῶν περιχώρων. Δὲν εἶνε βέβαια δυνατὸν αὐτῇ ἡ ἑορτῇ ν' ἀνακτήσῃ ποτὲ εἰς τὸ μέλλον τὴν παλαιὰν ἐκείνην λαμπρότητα, καθ' ἣν ἄλλοτε ἐποχὴν οἱ Ἕλληνες ἐκ τῶν ἀπωτάτων, καὶ ἐκ τῶν νήσων καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν παραλίων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, προσήρχοντο χάριν τῶν Χαριτησίων εἰς τὸν Ὁρχομενόν.

„Πολλὰ εἶνε αἱ πρὸς αὐτὸν τὸν τόπον ἐκδουλεύσεις Σου, ἀγαπητέ μου Φιλόκλειε. Τί ἤθελεν ἀπογίνει ἡ Χαι-

ρώνεια ἄνευ Σοῦ; Τὸ ἡμισυ τῆς χώρας ταύτης εἶνε ἰδικὸν Σου καὶ ἔργον τῶν χειρῶν Σου.“

„Ἵπερεκτιμᾶς, φίλε μου, καὶ τὰς ἐκδουλεύσεις καὶ τὴν ἰδιοκτησίαν μου. Ἐν μόνον ὅμως δὲν δύναμαι νὰ ἀρνηθῶ, ὅτι ἐγὼ ὑπῆρξα ἡ αἰτία νὰ καλλιεργηθῇ καὶ νὰ χρησιμοποιηθῇ τὸ ἔδαφος τῆς Χαιρωνείας. Καὶ τὸ ἐμὸν παράδειγμα διήγειρε γενικὴν ἀμίλλαν, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ πόλις μας κατέστη εὐπορωτέρα τῶν λοιπῶν εἰς τὰ περίξ.“

„Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε τὸ ὑλέθριον ἐν τῇ Ἑλλάδι μας“, ὑπέλαβεν ὁ Χαιρέας, „ὅτι ὁ λαὸς ἐγένεεν ἀδρανῆς καὶ νοσηρός, καὶ αἱ ὀλίγα χεῖρες, τὰς ὁποίας ἔχει νὰ διαθέσῃ ὁ δυστυχῶν αὐτὸς τόπος πρὸς ἐργασίαν, δὲν κινῶνται, ἀλλὰ μένουσιν ἀχρησιμοποίητοι.“

[ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.]

(ἔπειτα συνέχεια.)

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ.

Ὁ ἀκρωτηριασμός τοῦ Ἡλίου. — Ἀπὸ τοῦ Λυκαβηττοῦ. — Τὰ παράπονά μας. — Αἱ Ἀθῆναι τὴν μεσημβρίαν. — Ἐρινιαὶ διασκεδάσεις. — Ἀτυχῆ ὄντα. — Ἵπουργός κρυπτόμενος.

Κατὰ τοῦ ἡλίου, τοῦ μεγίστου τῶν ζωγράφων καὶ μυρεψῶν καὶ ζωγραφιστῶν τῆς ὑψηλίου, τοῦ ζωγραφοῦντος μὲ τόσον ἀπαράμιλλα χρώματα τὰ ἄνθη, τοῦ ἐμβάλλοντος εἰς αὐτὰ τόσον μαγευτικὸν ἄρωμα καὶ κατασκευάζοντος τόσον ἡδέεις τοὺς καρπούς ἐπὶ τῶν κλάδων τῶν δένδρων, κατὰ τοῦ ἡλίου τοῦ μεγίστου τῶν εὐεργετῶν τῆς Ἑλλάδος, τοῦ σκορπίζοντος ἀφειδίως τόσα ἑκατομμύρια δραχμῶν ἕκαστον ἔτος εἰς τοὺς σταφιδοφόρους ἀγρούς, χωρὶς νὰ ἔχη τὴν ἐλαχίστην ἀπαίτησιν οὔτε ἀνδριάντος οὔτε μεγαλοσταύρου, εἴμεθα ἀρκετὰ θυμωμένοι ἡμεῖς οἱ Ἀθηναῖοι, — αἱ Ἀθῆναι πάντοτε κακαὶ ἐδείχθησαν πρὸς τοὺς εὐεργέτας των — καὶ ὅτε ἐμάθομεν ὅτι ἐμελλε ν' ἀνατελεῖ ὡς ὀλλανδικὸς τυρὸς κεκομμένος ἐδράμομεν μετὰ χαιρεκακίας. — οἱ ἀχάριστοι! ν' ἀπολαύσωμεν τοῦ θεάματος.

Ἀπὸ τοῦ λυκαυγοῦς, ἄνδρες καὶ γυναῖκες καθ' ὁμίλους ἀνερχιῶντο τὴν ἀνάτη καὶ τεθλασμένην ἀτραπὸν τοῦ Λυκαβηττοῦ ἢ κάμπτοντες τὸν Ἅγιον Σιδέρην ἀνήρχοντο ἐκ τῶν ὀπισθεν, διεσπείροντο ἐπὶ τῶν βράχων, ἢ κατελάμβανον θέσιν ἐν τῇ μικρᾷ ἐπὶ τῆς κορυφῆς του ἐξέδρα, τῷ περιβόλῳ τοῦ καϊδρίου, ὅστις μὲ τὸν περιβέοντα ἀσβεστόχριστον τοῖχον ὁμοιάζει πρὸς κατὰστρομα πλοίου μὲ τὸ παραπέτον του.

Τινὲς ἐκράτουν τηλεσκοπίον, οὗ εἶχον καπνίσῃ ἀφ' ἐσπέρας τὸν φακόν, τινὲς δὲ μαυρισθέντα τεμάχια ὑάλου.

Ἡ ὄρσός τῆς πρωΐας εἶχε ζωογονήσῃ τοὺς ἀνερχομένους· τινὲς ἐτραγῶδουν, ἐν ἄλλοις ὁμίλοις ἠκούοντο ὄρσοι γέλωτες νεανίδων, καὶ παρέκει ἡ μεμφίμοιρος φωνὴ παιδίου λέγοντος:

— Μὰ πότε θὰ βγῆ κι' αὐτὸς ὁ ἥλιος!

Τὰ παιδιά συνήθως ζητοῦσι τὴν σελήνην παρὰ τῶν γονέων των, ὅταν τὴν βλέπωσιν ἐντὸς τοῦ φρέατος τὴν πρωΐαν ἐκείνην ἐζήτουν τὸν ἥλιον, μὲ τόνον· προῦποτιθέντα ὅτι οἱ γονεῖς των εἶχον ἐν τῷ θυλακίῳ των τὸ φλογερὸν ἄστρον.

Ἐἶχεν ἤδη διαχύσῃ ὑπὲρ τὸν Ἵμηττον τὴν ῥοδοχρῶν ἐκείνην λάμψιν, τὴν προάγγελον τῆς ἀνατολῆς, δι' ἣν ἐπεκλήθη ῥοδοδάκτυλος ἡ Ἥως. Τέλος τὴν πέμπτην καὶ ἡμίσειαν ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου ἐφάνη· τὰ τηλεσκοπία, τὰ τεμάχια τῶν ὑάλων ἐτέθησαν ἐν σπουδῇ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν· καὶ δι' αὐτῶν ἐθεάθη ὁ ἥλιος, μνησείδης, βεβρωμένος κατὰ τὰ ἐξ δέκατα, ἠκρωτηριασμένος, ὡς ἀφῆσας μέρος ἑαυτοῦ ἐν γι-

γαντιαία τινὲ πάλῃ μετ' ἄλλου κόσμου, ἐν τῇ ἀχανεῖ τοῦ στερεώματος ἐκτάσει.

Καὶ ἐν μέσῳ τῶν φωνῶν: Κ' ἐγώ! κ' ἐγὼ νὰ ἰδῶ! τὰ καπνισμένα ὑάλια μετέβαινον ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα.

Ἐφ' ὅσον ἀνήρχετο εἰς τὸν οὐρανὸν τόσον ἐπληροῦτο ὁ φωτεινὸς κύκλος. Ἡ προσοχὴ εἶχεν ἀποσπασθῇ ἤδη αὐτοῦ, καὶ ἐστράφη πρὸς τὸ θέαμα ὑπερ ἐξετείνετο περὶ τὸν Λυκαβηττόν.

ὦ! τί μαγευτικόν, τί γοητευτικὸν θέαμα! Τί ἐξοχὸν πανόραμα, δι' ὃ συνήλθον πάντα τὰ εἶδη τῆς φυσικῆς καλλονῆς, καὶ ἡ ἀποστίβουσα ἕκτασις θαλάσσης μὲ τὴν ἐν ἀπόπτῳ διαγραφῆν τῶν νήσων τῆς, καὶ βράχους ὑπερκεκρημένος τῶν κυμάτων, καὶ κατὰξῆρα ὄρη ὑπὸ καταφύτων χαρᾶδρῶν ἐντεμνόμενα, καὶ γραφικὴ τῆς κοιλάδος ἀνοψις μετὰ τῶν λευκαζόντων χωρίων τοῦ ἀττικοῦ πεδίου καὶ εἰδυλλιακῆ χάρις τῶν τοπιῶν, καὶ πᾶσα ἀπόχρωσις τοῦ πρασίνου, καὶ πᾶσα πτυχὴ τοῦ ἐδάφους, καὶ πᾶν κόλπωμα τῆς ἀκτῆς, καὶ ἐν τῷ μέσῳ ὄλων τούτων, μοναδικόν τι ἀνά τὴν ὑψηλίον: ἡ Ἀκρόπολις ἐπικαθημένη τοῦ βράχου τῆς καὶ ὑπὸ τῶν πρώτων ἡλιακῶν ἀκτίνων θωπευομένη . . .

Ἡ ἡμεροῦσα κάτω πόλις ἤρξατο ζωογονομένη· ψιθυρὸς συγκεχυμένος φωνῶν ἀνήρχετο, κρᾶμα φωνῶν ἀνθρωπίνων, κραυγῶν τῶν πωλητῶν, κωδωνισμῶν τῶν ὀδοκαθαριστῶν, κρότων τῶν σιδηρουργῶν, τῶν μαρμαροκόπων, ὁ θόρυβος ἀφυπνιζομένης πόλεως καὶ ὀρμώσης ἐπὶ τὸ ἔργον.

Αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἐγένοντο φλογεραὶ· ἡμεῖς δέ, οἵτινες φοβούμεθα τὸν ἥλιον τὰς ἡμέρας ταύτας, καὶ ἄρτιος ἀκόμη ἀν δὲν εἶνε, ἐτράπημεν εἰς φυγὴν.

Σπανίως θὰ ἔτυχε νὰ ἴδῃ τις γραφικώτερον θέαμα τῆς καταβάσεως ἐκείνης. Αἱ δύο ἔμπροσθεν καὶ ὀπισθεν τοῦ Λυκαβηττοῦ ἀτραποὶ, καθ' ἕνα τὸ μῆκος αὐτῶν ἦσαν πλήρεις ῥοδοχρῶν ἢ παλλεύκων ἐσθῆτων, ἐρυθρῶν ἢ κυανῶν ἀλεξηλίων, ψιαθίνων πέλων μὲ ἄνθη, τὴν σκιάν δὲ τῆς φωτεινῆς ταύτης εἰκόνας ἀπετέλουν αἱ ῥεδεγκόται καὶ οἱ πῖλοι μὲ τὸ μαῦρον χροῶμά των.

Τί χαριέσταται κραυγαὶ τρόμου ὅτε προσέκοπτεν ὁ μικρὸς πῦς, ὁ τόσον κομψῶς ὑποδεδεμένος, ὅτε τὸ σῶμα ἐν ἀποτόμῳ πρὸς τὰ ἔμπρὸς κλίσει ἀνεπάλλετο κυματίζον!

Καὶ οἱ μικροὶ ὑπὸ τὰς πεύκας σταθμοὶ, καὶ ἡ ἐκ τῆς